

Pedro en Solana
Het grote Sinterklaasgeheim

Tekst: Kees Lintermans
Illustraties: Natacha van Eck

Copyright © 2011 Kees Lintermans en Natacha van Eck.
Alle rechten zijn voorbehouden. Alles uit deze uitgave mag worden voorgelezen, overgeschreven, gekopieerd op school, doorgestuurd aan vrienden of worden verspreid in enigerlei vorm of op enige wijze. Hiervoor is geen voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver nodig.
Integendeel, ga gerust uw gang. Maar mocht u daarmee geld verdienen, maak het dan over naar Unicef. Kinderen eerst!

Voor Niek, die het geheim als eerste gaat ontdekken
Voor Kai, die er nog een paar jaar van mag genieten
Voor Jesse, die het mysterie al kent

Jullie zijn geweldig !!!

Inhoud

Om te beginnen	7
Hoofdstuk 1 - De Pietentest	9
Hoofdstuk 2 - Het Pietendiploma	37
Hoofdstuk 3 - De dief in het pakhuis	67
Hoofdstuk 4 - De reis naar Nederland	93
Hoofdstuk 5 - Het grote Sinterklaasgeheim	125
Tot slot	143

Om te beginnen

Dit boek is niet zomaar een boek. Het is een heel bijzonder boek, want het gaat over het grote Sinterklaasgeheim. Als je dit boek voor de eerste keer leest, dan ken je het geheim nog niet. Maar alle grote mensen kennen het wel en misschien kent je oudere broer of je stoere zus het ook al. Zij hebben het geheim goed bewaard en niet aan jou verteld. Dat is heel belangrijk.

Voordat je verder leest moet je daarom beloven dat je het geheim aan niemand zult vertellen. Heb je dat gedaan? Goed zo, dan mag je nu doorbladeren naar het eerste hoofdstuk.

PEDRO EN SOLANA

Hoofdstuk 1

De Pietentest

Lezen doe je met veel plezier
Lees verder, dan ontdek je hier
Hoe onze vrienden moeten kiezen
Of ze gaan winnen of verliezen

1

‘Ik ga je dollen,’ riep Pedro naar Solana.

Met de bal aan zijn voet rende hij over het speelveldje achter zijn huis in Barcelona. Hij hield veel van voetbal. Hij was al eens in Camp Nou geweest, het beroemde stadion van Barcelona. Daar had hij gezien hoe zijn club Real Madrid had verslagen. Messi was zijn favoriete speler. Die kon iedereen dollen en dan prachtig scoren.

‘Kom maar op,’ riep Solana terwijl ze de bal probeerde af te pakken.

Ze was net voor de vakantie bij Pedro in de klas gekomen. Al snel waren ze goede vrienden geworden. Pedro vond haar leuk. Ze was grappig en sportief en ze kon heel goed voetballen. Als ze de bal te pakken zou krijgen, zou ze zeker scoren. Pedro kapte naar links, maar Solana trapte er niet in. Daarom tikte hij de bal terug naar rechts en maakte weer een schijnbeweging. Nu trapte Solana er wel in. Pedro rende haar voorbij en schoot de bal hoog in de goal. Juichend holde hij over het veld. Het gras was nat. Pedro liet zich vallen en schoof verder op zijn buik terwijl Solana de bal lachend uit het net viste.

‘Zullen we naar het strand gaan?’ vroeg ze.

‘Goed idee,’ antwoordde Pedro.

Ze pakten hun fiets en gingen op pad. Barcelona was een prachtige stad om in op te groeien. Uit de hele wereld kwamen er mensen naartoe. Die gingen de mooie kerken, gebouwen en parken bekijken. Sommige plekken waren

HET GROTE SINTERKLAASGEHEIM

wereldberoemd. Maar er waren ook veel plaatsen waar je fijn kon spelen. Het veldje achter de bakker bijvoorbeeld of de zandbak naast de supermarkt. Maar de mooiste plek om te spelen was het strand. Daar kon je op blote voeten voetballen en zwemmen in het warme water.

‘Heb jij je zwembroek bij je?’ vroeg Solana.

‘Nee, stom van me. Daar had ik aan moeten denken.’

Pedro baalde. Zonder zwembroek mocht hij het water niet in. Als hij met een natte broek thuis zou komen, zou hij zeker op zijn kop krijgen.

‘Zullen we dan naar de haven gaan?’ stelde Pedro voor.

‘Prima,’ antwoordde Solana. ‘We zijn er al bijna.’

Ze wees naar het beeld van Columbus. Het stond aan het begin van de Ramblas, de beroemdste straat van de stad. Daar achter lag de haven. Pedro vond het altijd leuk om naar de schepen te kijken. Ze gingen op een bankje aan het water zitten en tuurden in de verte.

‘Zie je dat?’ vroeg Pedro. ‘Dat lijkt wel een ouderwetse stoomboot.’

Solana kneepte met haar ogen.

‘Je hebt gelijk. Wauw, die zie je niet vaak meer.’

Even later kwam de bijzondere boot de haven invaren. Er kwam zwarte rook uit de schoorsteen. Op de boeg was met sierlijke letters ‘Pakjesboot 12’ geschreven. De boot minderde vaart en draaide naar stuurboord. Toen hij vlakbij was gekomen werden dikke touwen met grote lussen aan wal gegooid. Een paar mannen sprongen op de kade om de lussen vast te maken. Ze hadden mooie, fel gekleurde pakken aan en droegen mutsen met grote veren. De mannen hadden donkere gezichten, net als Pedro en Solana. Ze werkten snel en hadden veel plezier. Eentje maakte lachend een salto en een andere liep een stukje op zijn handen.

PEDRO EN SOLANA

‘Dit heb ik nog nooit gezien,’ zei Pedro. ‘Moet je kijken hoe druk het op die boot is.’

‘Waar zouden ze vandaan komen?’ vroeg Solana.

‘Geen idee. Maar als we hier lang genoeg blijven, komen we daar vanzelf achter.’

Solana vond dat geen goed idee. Ze vond de boot wel mooi, maar het werd al laat. Ze keek op haar horloge.

‘Ik moet naar huis,’ zei ze. ‘Op zaterdag eten we altijd vroeg. Ga je mee?’

Pedro schudde zijn hoofd. Hij wilde weten van wie deze geheimzinnige boot was.

‘Ga jij maar,’ zei hij. ‘Dan zie ik je morgen weer.’

Solana pakte haar fiets en ging er vandoor. Ze zwaaide naar Pedro terwijl ze de bocht nam. Hij zwaaide terug en bleef naar de boot kijken. Net toen hij ook naar huis wilde gaan, ging de deur van de kajuit open. Een man met een lange, witte baard kwam naar buiten. Hij droeg een rode mantel en hij had een soort puntmuts op zijn hoofd.

‘Misschien is dat de kapitein’ dacht Pedro.

Hij stapte op zijn fiets en reed naar huis.

2

Pedro liep door het gangetje achter het huis en deed de deur open. Hij zag dat zijn moeder al bezig was met het eten. Het rook naar in olie gebakken vis. Pedro wist meteen dat ze paella gingen eten. Dat was zijn lievelingseten. Er was op de hele wereld niemand die dat zo lekker kon maken als zijn moeder. Hij gaf haar een knuffel en liep door naar de kamer. Daar zat zijn vader achter de laptop.

‘Ben je weer een rapportje aan het schrijven?’ vroeg Pedro lachend.

Zijn vader draaide zich om en lachte terug.

‘Ja jongen, dat hoort erbij,’ zei hij en hij gaf Pedro een aai over zijn hoofd.

‘Hebben jullie lekker gevoetbald?’

‘Ja hoor.’

Pedro wilde helemaal niet over voetbal praten. Hij wilde het hebben over de mooie boot die hij had gezien. Misschien wist zijn vader wel van wie die was.

‘Pap, vandaag was ik bij de haven en daar heb ik een echte stoomboot gezien,’ zei Pedro.

Zijn vader knikte. Aan zijn gezicht kon Pedro zien dat hij wel wist over welke boot het ging.

‘Bedoel je de pakjesboot?’

‘Ja, dat klopt. Pakjesboot 12.’

‘Ga eens zitten,’ zei zijn vader. ‘Dan vertel ik je alles wat ik weet over die boot.’

‘Echt waar?’ vroeg Pedro blij.

PEDRO EN SOLANA

Hij schoof zijn stoel naar achteren en ging naast zijn vader zitten.

‘Die boot is heel bijzonder,’ begon zijn vader en hij klapte zijn laptop dicht. ‘Ieder jaar vaart hij hier op 9 oktober de haven in. Als je na 5 november gaat kijken, dan is hij weer verdwenen.’

‘Wat komt hij hier doen?’ vroeg Pedro.

‘Ja, dat is een goede vraag. Heb je wel eens goed gekeken naar de gebouwen langs de haven?’

Pedro dacht even na. Hij wist dat er grote pakhuizen langs de haven stonden. Op sommige stond de naam van een bedrijf, zoals Nike of Coca Cola. Dan kon je wel raden wat er in zat. Maar op de meeste stond niets. Het waren grote gebouwen, waar je heel veel spullen in kon bewaren. Maar Pedro begreep niet wat dat te maken had met de stoomboot.

‘Aan het einde van de haven staan vier grote pakhuizen. Een rode, een witte, een blauwe en een oranje. Die zitten vol cadeautjes,’ ging zijn vader verder. ‘De stoomboot is leeg als hij hier de haven binnen vaart. Als hij weer vertrekt zijn alle cadeautjes aan boord gebracht.’

‘Cadeautjes? Voor wie zijn die dan?’

‘Die zijn voor de kinderen in Nederland.’

‘In Nederland?’ vroeg Pedro verbaasd.

Er was dus een stoomboot, die werd volgestopt met cadeautjes voor kinderen in Nederland. Hij snapte er niets van.

‘Van wie is die boot eigenlijk?’

‘Die is van een heel bijzondere man. Hij heet Sinterklaas en hij woont in Madrid. Als hij jarig is dan krijgt hij geen cadeautjes. Hij geeft ze juist weg. Dat doet hij ieder jaar in Nederland, leuk hè?’

‘Wauw,’ zei Pedro. ‘Is dat echt waar?’

HET GROTE SINTERKLAASGEHEIM

‘Ja, het is echt waar. En hij wordt daarbij geholpen door Zwarte Pieten. Dat zijn stoere, sportieve mannen en vrouwen. Die helpen Sinterklaas en gaan ieder jaar mee naar Nederland.’

‘Dat wil ik ook,’ riep Pedro. ‘Ik wil ook een Zwarte Piet worden en meegaan naar Nederland.’

Zijn vader lachte.

‘Meen je dat?’

‘Natuurlijk meen ik dat.’

‘Weet je?’ zei zijn vader. ‘Ieder jaar zoekt Sinterklaas naar nieuwe Pieten. Misschien kiest hij jou ook wel uit.’

‘Wat moet ik daarvoor doen?’ vroeg Pedro.

‘Eerlijk gezegd weet ik dat niet precies. Ik weet alleen dat je goed je best moet doen op school. En je moet minstens acht jaar oud zijn.’

‘Nou, ik zit in groep vijf en ben heel goed in rekenen. Moet ik Sinterklaas nu een brief sturen?’

Zijn vader schudde zijn hoofd.

‘Nee, zo werkt het niet. Als Sinterklaas wil dat je Piet wordt, dan merk je dat vanzelf. Dan mag je naar de Pietenschool, waar je een Pietendiploma kunt halen. Je leert dan alles wat een Piet moet weten.’

‘Dat wil ik heel graag,’ zei Pedro.

‘Jongens, dekken jullie de tafel?’ klonkt het uit de keuken.

‘Ja mam,’ riep Pedro terug.

Hij sprong van zijn stoel om de messen en vorken te halen. Hij wist het nu zeker. Hij zou een echte Piet worden en meegaan naar Nederland.